

2. základní škola Bezručova Říčany, Bezručova 94/19, Říčany Radošovice, 251 01

Životopis Jiřího Šatopleta

Jiří Šatoplet, březen 2026, Říčany

Pan Jiří Šatoplet se narodil 1. října 1948 v Zemské porodnici u svatého Apolináře v Praze do láskyplné a pečující rodiny.

Vyrůstal za současným říčanským ragbyovým hřištěm v domě nedaleko Žižkova dubu se dvěma sourozenci. U rodného domku si hrával na zahradě, ale také se s tímto domem pojilo hodně povinností. Někdy vstal i ve čtyři ráno, aby v zimě odházal sníh před domem. Dnes bydlí v rodinném domě v Radošovicích.

Jeho maminka Dana Šatopletová, rozená Korešová, byla zdravotní sestra. Později pracovala jako vychovatelka v dětské ozdravovně v Říčanech (Olivovně). Nakonec byla zaměstnána jako účetní na dnešním Masarykově náměstí v Okresním průmyslovém podniku. Tatínek Jiří Šatoplet starší pracoval jako úředník a redaktor novin. Dodnes je v Říčanech známý díky ochotnickému divadlu, kterému se hodně věnoval. Říčanské ochotníky dovedl až na přehlídku amatérského divadla do Hronova. Na jeho počest se každoročně koná Divadelní podzim Jiřího Šatopleta. Divadlo bylo jeho velkou vášní. Kultura pro něj byla vším. Jiří Šatoplet mladší pomáhal svému otci vozit ochotníkům kulisy.

Jiří Šatoplet měl dvě sestry. Starší sestra Dana byla velmi živá. Většinu času trávila s partou kamarádek. O mladší sestru Alenu, která byla o sedm let mladší, se musel pan Šatoplet často starat. Významnou postavou v rodině je jejich strýc, říčanský rodák Josef Koreš. Dnes patří mezi válečné hrdiny. Byl zapojen v odboji. Zastřelil se při přestřelce ve vesnici Hřiště v roce 1944, když doprovázel generála Vojtěcha Lužu. V Říčanech najdeme park pojmenovaný podle poručíka Koreše.

Jiří navštěvoval základní školu na dnešním Masarykově náměstí. Poté vystudoval Střední průmyslovou školu strojní v Kutné Hoře. První zaměstnání bylo v podniku TOS Hostivař v Praze, pracoval tam jako konstruktér. V 90. letech 20. století působil jako vedoucí opravárenské dílny Státní statek Říčany. V roce 2003 se ocitl bez práce a hledal nové zaměstnání. V Kurýru našel inzerát, kde 2. Základní škola Bezručova Říčany sháněla školníka. Dostavil se na pohovor, a tak se stal školníkem naší školy. V roce 2019 odešel do důchodu.

Každý, kdo si ho ze školy pamatuje, na něj vzpomíná jako na někoho, kdo vždy pomohl a nechyběl mu smysl pro humor. Jeho nejoblíbenějším místem ve škole byla rozhodně jídelna. Se studenty neměl většinou žádné spory a vždy se snažil vše rozumně vyřešit. Dodnes pravidelně navštěvuje školní koncerty v KC Labuť. Když jde náhodou okolo Bezručky, ve škole se zastaví a prohodí pár slov jak s učiteli, tak se žáky.

Srpnová okupace v roce 1968 jeho rodinu velmi zasáhla, dozvěděl se o ní od svého strýce a kamarádů, když šel jako obvykle ráno na vlak do práce. Na vlastní oči viděl, jak

v Radošovicích na silnici stojí tanky skoro až do Hostivaře. Jak děsivé to všechno bylo, viděl hned několikrát. Setkal se s okupanty před budovou, kde pracoval. Přijely tam čtyři tanky. Jiří s kolegy vyběhl ven a s vojáky začali hned mluvit. Dozvěděli se, že se jedná o vojáky z Bulharska. Jak sám Jiří Šatoplet říká, byli opravdu v zuboženém stavu a nevěděli, co tam dělají a kde jsou. Ze soucitu jim nabídli jídlo a chvíli si s nimi povídali.

Mladší sestra Alena emigrovala v roce 1978 do Švýcarska. Nejdříve to vypadalo, že se se svým manželem pouze chystá do Bulharska k moři. Jiří Šatoplet několik dní před odjezdem pomáhal svému švagrovi vyrábět prkno na surfování. Těsně před odjezdem se však ukázalo, že je vše úplně jinak. Panu Šatopletovi se na tom něco nezdálo, a tak ještě zašel za švagrem. Ukázalo se, že se do Bulharska nechystají, ale plánují utéct do Švýcarska. Ve Švýcarsku už v té době žil bratranec z rodiny Šatopletových. Měl byt ve Švýcarsku, a tak u něho pobývali. Samotný Jiří však o emigraci ani na vteřinu neuvažoval. Emigrace sestry způsobila rodině nemalé problémy. Jiří za svou sestrou často jezdil. Nejvíce si tam oblíbil místní sjezdovky. Lyžování tam měl hodně rád.

Dodnes si ale myslí, že Říčany jsou nejlepší místo na světě. Jako dítě si v zimě s kamarády hrál na zimním stadionu, který pomáhal postavit jeho strýc Josef Koreš. Také bruslili na rybníku Marvánek, v létě se k němu naopak chodili koupat. Sport je jeho zálibou pořád, dnes už spíše pasivně. Rád sleduje všechny možné sportovní přenosy. Aktivně pracuje na zahradě. Nejčastěji ho potkáte dopoledne v Radošovicích, jak chodí na procházky se psem. Má dvě dcery, jednoho syna a 2 vnoučata.

Pokud by se měl ohlédnout zpět, nic by neměnil. Sice nemá žádné konkrétní životní motto, ale přál by nám méně času na telefonech a více komunikace mezi sebou, abychom si více četli a vyráželi do světa poznávat cizí země. Dodává, že každý má právo vyjádřit svůj názor, ať se to ostatním líbí, nebo ne.

